



BZINSKÝ CHÝRNIK

NOVINY OBCE BZINCE POD JAVORINOU

FUTBAL ALEBO ZARACHA?

- Chlapec dostal v škole päťku a dost sa bál, čo bude doma. Cez víkend mal hrať za svoj futbalový tím zápas. V ten deň poobede mali mať dôležitý tréning. S malou dušičkou išiel domov a predpokladal, že bude mať „zaracha“, žiaden tréning a ani víkendový zápas nebude. Pritom tak veľmi chcel hrať... – asi potiaľto očakávaný priebeh. Vďaka? Ale - Po príchode zo školy povedal tatovi o tej päťke a čakal najhoršie. Zostal však veľmi prekvapený. Namiesto „zaracha“ ho otec objal a povedal: „Synu, to sa niekedy stáva. Viem, že sa veľmi tešíš na ten zápas. Teraz choď na tréning, aby si cez víkend mohol byť v zostave a hrať. Keď prídeš a trochu si oddýchneš, spolu sa na to učivo pozrieme a tú päťku si opravíš.“ –

Aj my často „dostávame päťky“. V tejto dobe, pandémie si akosi viac uvedomujeme obmedzenosť našej fyzickej stránky. Kto mal ťažší priebeh Covidu, vedel by o tom hovoriť. A zvlášť tí, ktorým kvôli nemu zomrel niekto blízky. Ale i naša psychika dostáva zabráť a spoznáваме jej obmedzenia. Strach, frustrácia z karantén, obmedzení pohybu, vzbura proti nariadeniam, túžba po slobode. A tak sa často v doráňanom egu vylučujeme sami zo „zápasu“ menom život.

Do tohto nášho prežívania prichádza Veľká noc. Začuli sme niečo o pôste. Kresťania ho prežívajú každý rok 40 dní pred Veľkou nocou. Teraz ho akosi prežívame nútene všetci. Možno toto je ten čas pochopiť, čo sa to vlastne stalo, že Boh z lásky k nám si zobral na seba tieto naše obmedzenia, fyzické i psychické. Nevládal, bál sa, hneval sa, plakal, na kríži sa postupne dusil, podobne ako viacerí chorí na Covid. Ale v tom všetkom bol napojený na zdroj Života, Otca - Boha. To nás prišiel naučiť.

Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna... (Jn 3,16). Tu by som použil slová pápeža Františka: „Boh na nás vždy hľadel s láskou a z lásky prišiel medzi nás v tele svojho Syna. V Ňom prišiel sem, aby nás hľadal na miestach, kam sme zabľúdili; v Ňom prišiel, aby nás znovu postavil z našich pádov; v Ňom plakal našimi slzami a uzdravil naše rany; v Ňom neustále požehnával náš život. Ktokoľvek v neho verí,



Ilustračné foto Depositphoto.com

nezahynie. V Ježišovi Boh vyslovil definitívne slovo o našom živote: nezahynieš, si milovaný. Vždy milovaný.... Práve preto, že nás tak veľmi miloval, dáva Boh sám seba a obetuje nám svoj život. Kto miluje, vždy sám zo seba vychádza. Na toto nezabudnite: kto miluje, vždy vychádza von zo seba samého. Láska sa vždy obetuje, dáva sa, vynakladá sama seba. Sila lásky je práve toto: rozláme pancier sebeckta, prelomí hrádze príliš vypočítavej ľudskej bezpečnosti, zbúra múry a prekoná obavy, aby sa darovala. Toto je dynamika lásky: stať sa darom, dávať sa.“

Otec chce, aby sme mohli ísť „hrať a vyhrať zápas“ menom život.

L'udo Kubán, katolícky farár

ŽIVOT, SMRŤ, NÁDEJ

Milí priatelia, teraz, v týchto časoch a všetkého toho, čo sa okolo nás deje, si každý, veriaci i neveriaci, uvedomujeme, aký je to vzácný dar, že sa ráno zobudíme, že otvoríme oči a vidíme svet, skrátka, že žijeme. Nie je to samozrejmosť. Je mnoho takých, ktorí by boli radi medzi nami, ale choroba, pred ktorou máme všetci rešpekt, ich pripútala na lôžko a o čo horšie aj k pľúcnej ventilácii. Ich veľkou túžbou je, byť čím skôr zdraví a byť so svojimi doma, vedieť sa tak z plných pľúc dobre nadýchnuť. Lenže niektorým sa tieto túžby nesplnia, odchádzajú od svojich drahých, s ktorými sa anirozlúčiť nemôžu. Je to veľmi smutné a náročné, pre všetkých. Smrť si berie ich životy a nepozereá, či je človek mladý alebo starý, či lekár, či sestrička, farár, či pracujúci. Všetci odchádzame z tohto sveta. A moja otázka je. Kam ideme, do akého sveta? Veríme vo večnosť? Pán Ježiš nám svojím životom ukázal

ten najlepší príklad, ako prijať život a smrť. On je Ten, ktorý dáva život aj po smrti, a to ten večný. Povedal: „**Kto verí vo mňa, bude mať večný život a prešiel do smrti do života.**“ Toto je nádej pre každého, kto Ho srdcom prijíma za svojho Záchranca a Spasiteľa.

O niekoľko dní budeme sláviť najdôležitejšie sviatky pre náš život v nebi - Veľkonočné sviatky. Udalosť týchto dní, myslím, že všetci dobre poznáme. Náš Záchranca Pán Ježiš na dreve kríža vyniesol všetky naše trápenia, starosti, bolesti, smútky, hriech, nepokoj, nespokojnosť, skrátka všetko, čo sme my ľudia schopní robiť, konať každý deň. Ani si pri tom všetkom nevedomujeme, ako ho bolelo. Plakal, tak ako plačeme my, keď nás niečo bolí.

Počas veľkonočných dní si budeme pripomínať Jeho veľké víťazstvo nad smrťou. Víťazstvo nad hriechom. A napokon



aj slávne vzkriesenie, ktorým nám vydobyl nový život, a to život v Božom kráľovstve. Verím, že tam sa raz chceme všetci stretnúť. V Božom kráľovstve nebude už žiadnej bolesti ani smútku bude sa tam dať riadne nadýchnuť. Budeme pri

tom, ktorý nás každý deň ochraňuje a dáva na nás pozor.

Možno sa vám, milí moji, zdajú tieto slová príliš trúfalé alebo sladké. Ale to sú slová nádeje, slová sily od Pána Ježiša, ktorý nám o tom všetkom hovorí vo svojom evanjeliu. A čo hlavne, ukazuje nám toto všetko svojím životom v Božom slove.

Povzbudzujem Vás všetkých k tomu, aby sme neklesali na mysl a neuzatvárali sa do seba. Aj keď sme teraz načas zatvorení vo svojich domoch. Verím, že príde deň, keď sa všetci spoločne stretne a budeme ďakovať Bohu, že sme túto pre nás zvláštnu dobu mohli v Jeho ochrane prežiť. Myslíme aj na tých, ktorí sú už pri Pánovi, na tých, ktorí sa museli s nimi rozlúčiť, nech spomienka na nich je v srdciach stále živá.

Tak život, ktorý sme dostali od Pána Boha, a nádej, ktorú skrze Jeho Syna všetci dostávame, nech ona presvecuje temnotu smrti.

Prajem všetkým požehnané veľkonočné sviatky.

*Iveta Kosečková,
evanjelická farárka*

PRÍHOVOR STAROSTU

Vážení spoluobčania!

Prihováram sa vám prostredníctvom nášho Chýrnika opäť po štvrtroku. Štvrtroku plnom menej či viac znepokojujúcich informácií týkajúcich sa Covid – 19. Aj naša obec sa pripojila k prijatým opatreniam a v podstate od 23. januára vykonávame pravidelné testovanie. Na tomto mieste sa mi patrí poďakovať zdravotníkom, administrátorom, vojakom a našim hasičom. Sú to: zdravotníci - Miroslava Zichová, Natália Cabovská, Ján Kováč, Viera Gašparíková, Lenka Šimová, Ľubica Porubská. Administrátori - Ivana Vidanová, Stanislava Lacovičová, Elena Macová, Martina Durcová, Karolína Hrončoková, Lucia Valová, Sabina Malíková. Vojaci - Michal Hložka, Peter Okrucký. DHZ Bzince p.J., Hrušové, Cetuna, Vrzávka, Hrubá Strana. Zabudnúť nemôžem ani na reštauráciu, ktorá pravidelne zabezpečuje ich stravovanie.

Všetci s pochopením a ústretovo pomáhajú pri jednotlivých testovaniach, vytvárajú pohodovú atmosféru a musím povedať, že vytvorili dobrú partiu. Rovnako patrí moje poďakovanie všetkým, ktorí sa s chorobou stretli v priamom súboji alebo cez karanténne opatrenia, za dodržiavanie stanovených opatrení. Ďakujem im za ich uvedomelosť a ohľaduplnosť k svojmu okoliu. Na strane druhej sú medzi nami občania, ktorí stanovené opatrenia nedodržiavajú. Tých by som chcel vyzvať na dodržiavanie karanténnych opatrení. Uvedomte si, prosím, že ohrozujete svoje okolie. Bez rešpektovania opatrení sa nám stále dookola opakujú nakazenia a stráca sa zmysel vykonávaných testovaní. Odráža sa to samozrejme na tom, že deti nemôžu nastúpiť do školy a ich rodičia do práce. Rodiny majú podstatne nižšie príjmy.

Aj napriek ťažkej dobe, ktorú prežívame, sme sa dočkali pozitívnych výsledkov v triedení odpadov. Viac o tom je v článku o výsledkoch triedenia za rok 2020. Ja by som rád ocenil našu spoločnú snahu nielen o to číslo, ktoré hovorí o percente triedeného odpadu, ale hlavne o to, aby naša obec a jej okolie boli čistejšie. To sa nám, myslím, spoločne darí vďaka zriadeniu zberného dvora, zberných miest a vašej ochote odpad triediť. V podstate z nuly sme sa spoločne za dva roky prepracovali k veľmi peknému percentu triedenia a k čistejšej obci. Veľká vďaka vám, občania. Mrzí ma však, že sú stále medzi nami občania, ktorí zásady triedenia nevedia, respektíve nechcú rešpektovať. Zamieňajú si zberné miesta s kontajnermi na plasty a sklo s odpadkovými priestormi. Sú leniví odpad vytriediť a odovzdať slušne ako ostatní, alebo sú leniví odviešť ho na zberný dvor. Na zberných miestach, ktoré sú vizitkou nás všetkých, sa potom hromadia odpadky.



Vietor a mačky ich roznášajú – rozhadzujú. Rešpektujme, prosím, spoločne zavedený systém zberu a triedenia odpadov všetci spoločne. Rešpektujme stredu a sobotu, kedy je otvorený zberný dvor, rešpektujme, že zberné miesta sú na plasty a sklo. Ak sú kontajnery na zberných miestach plné, nechajme si vrecia s plastami a sklom doma. Pri zbere vám ich technické služby odvezú aj od domov, pokiaľ ich, samozrejme, vyložíte. Nehádzme do zberných domových nádob – smetiakov, sklo, plechovice, trávu, konáre, plasty... proste nič, čo patrí do triedeného odpadu.

V decembrovom čísle Chýrnika som hovoril o dôležitom projekte na výstavbu 12 nájomných bytov nad zdravotným strediskom. Už niekoľko desaťročí sa v našej obci byty nepostavili. Celý proces prípravy projektov a získania stavebného povolenia stál nemálo úsilia a samozrejme financií. V závere doby pre nadobudnutie právoplatnosti vydaného stavebného povolenia sme sa však museli zastaviť. Jedni z účastníkov stavebného konania podali odvolanie proti výstavbe uvedených bytov. Svojimi neopodstatnenými a nepodloženými námietkami zabrzdili celý proces. Pritom v rámci výstavby nových nájomných bytov je v projekte naplánovaná aj rekonštrukcia samotného zdravotného strediska, ktoré ju nutne potrebuje. Odvolanie teraz čaká na stanovisko nadriadeného stavebného úradu. Oneskorenie celého procesu môže mať za následok nestihnutie termínu na podanie žiadosti Štátnemu fondu rozvoja bývania a ministerstvu dopravy. Zarážajúci je aj fakt, že odporcovia výstavby nájomných bytov nie sú ochotní prijať žiadne ponúkané alternatívne riešenia a neakceptujú fakty, ktoré jasne dokazujú, že obec pri príprave projektov a získaní stavebného povolenia nič neporušila.

*Dušan Málík,
starosta*

NAŠA TETA ĽUDMILA



Čas pre všetkých ľudí sa veľmi rýchlo mína. Dni, mesiace a roky všetkým utekajú ani si to neuvedomujeme. V pamäti ostávajú iba osobnosti, ktoré v minulosti len niečo dobré a pekné za života pre nás zanechali.

Takou osobnosťou bola v našej obci spisovateľka, národná umelkyňa Ľudmila Riznerová-Podjavorinská. My starší si ešte často na ňu spomíname,

nielenže sa tu narodila, ale i písala pekné a zaujímavé diela, ktoré sú stále aktuálne i v dnešnej modernej dobe.

Narodila sa 26. apríla 1872 rodičom Karolovi Riznerovi a Márii, rodenej Klimáčkovej, v poradí ako ôsme dieťa z desiatich detí. Do dospelosti dorástli len štyria – Karol Michal, Klementína Mária, Ľudmila a Žigmund.

Polovicu svojho života žila v Horných Bzinciach v bývalej budove evanjelickej školy, v ktorej bol zároveň i učiteľský byt rodiny Riznerovcov. Už od dvanástich rokov začala písať. Najprv to boli básne a poviedky z dedinského života. Postupne sa svojou neúnavnosťou vypracovala na známu slovenskú ženu – spisovateľku.

Keď otec v roku 1910 dovŕšil dôchodcovský vek, rodina sa presťahovala do Nového Mesta nad Váhom do rodinného domu, ktorý si rodina zakúpila.

Bola to veľká zmena pre vtedy už známu spisovateľku, no ona to dobre zvládla. Do rodnej obce sa naďalej veľmi rada vracala, lebo tu mala mnoho známych rodín, kamarátov a kamarátky.

I keď sa starala o svojich rodičov, stále neúnavne tvorila nové literárne diela. So Šoltésovou, Timravou a Vansovou patrila medzi štvoricu prvých slovenských spisovateľiek, ktoré v druhej polovici 19. storočia pozdvihli ženskú slovenskú literárnu tvorbu na vysokú úroveň. Vypelostou básní v jej prvotine *Z vesny života* (r.1895) ju kritika uznala prvou slovenskou poetkou. V roku 1919 stratila otca a v roku 1929 matku. Obidvaja rodičia sú pochovaní na hornobzinskom cintoríne. Po smrti matky súrodenci nástojili, aby sa pekný rodinný dom predal a peniaze sa rozdelili. Ľudmila s tým nesúhlasila, ale keď súrodenci boli v presile, dom sa predal a každý dostal svoj podiel.

Pani spisovateľka mala peniaze, ale nemala kde bývať. Keďže nenašla vhodné ubytovanie, obrátila sa na vedenie mesta, ktoré jej pridelo mestský byt pri novomestskom gymnáziu. Tak sa presťahovala do štvorizbového bytu. Neskôr jej spoločnosť robila dcéra brata Žigmunda, ktorá 7 rokov bývala u svojej tety a navštevovala 7 rokov Gymnázium v Novom Meste nad Váhom. Posledný rok gymnázia študovala v Bratislava, kde jej otec určitú dobu pracoval.



Pri pamätníku Ľ. Podjavorinskej stojí primátor Nového Mesta nad Váhom Jozef Trstenský a viceprimátor František Mašlonka (druhý a tretí sprava)

Moja učiteľka Janka Bahnová, ktorá učila v Hrušovom, nám žiakom rozprávala o stretnutí s pani spisovateľkou takto: pani učiteľka cestovala do Bratislavy k rodine. Mala čas, preto si pozrela novomestský park. Ustatá si prisadla na lavičku vedľa staršej panej. Po chvíli sa dali do reči a pani sa priznala, že sa narodila v blízkych Bzinciach. Pani učiteľka sa hneď opýtala – nie ste vy teta Ľudmila? Ona prikývla. Pani spisovateľka sa požalovala, že sa jej nespĺnil sen, chcela veľmi študovať. Zdôraznila: „Je v tom kus bohatstva pre rastúce generácie, keď sa ženy môžu vzdelávať.“

Rozplakala sa, keď jej pani učiteľka Bahnová povedala, že ako 7-ročná vedela jej báseň *Chalúpka moja naspamäť*. Niekoľkokrát pani spisovateľku navštívila. Hrušovské deti s pani učiteľkou chodili na prvé kvietky jari – konvalinky. Takto ich spoločne natrhali a na druhý deň malá delegácia ich s pani učiteľkou zanesli pani spisovateľke, ktorá konvalinky obľubovala.

Pani učiteľka mala od spisovateľky Ľ. Podjavorinskej i niekoľko pamiatok, napríklad zbierku *Piesne samoty*. Alebo jej pani spisovateľka na vlastnú fotografiu napísala: Milá pani učiteľka, iste je Vašou zásluhou, že som dostala ten pekný lístoček z Vašej školy. Srdečne Vám ďakujem! Takéto prívety pozlátia môj deň narodenia v opravdivú slávnosť. Myslí si, že azda som nepísala nadarmo, keď sa ohlásia také jemnušké, spanilé ozveny. Želala by som si, aby som naším drahým slovenským deťom mohla napísať ešte veľa veršikov, čo by sa im páčili.

Môžeme byť hrdí, že sa v našej obci narodila, bývala a napísala také krásne literárne diela. Verím, že už deti z našej škôlky poznajú jej milé básničky.

Naša základná škola nesie jej meno. V škole sa každý rok koná súťaž v prednese poézie a prózy Podjavorinskej Bzince, okresné aj krajské kolo. Súťaž prebieha v šiestich kategóriách.

Máme niekoľko bývalých žiakov, ktorí boli veľmi úspešní v tejto súťaži a postúpili až na Hviezdoslavov Kubín.

Spisovateľka Ľudmila Riznerová-Podjavorinská patrí medzi najznámejšie osobnosti obce Bzince pod Javorinou, a preto máme byť hrdí, že sa tu narodila, tvorila a tiež tu odpočíva táto významná žena. Dňa 2. marca 2021 sme si pripomenuli 70. výročie úmrtia tejto našej rodáčky. Pri tejto príležitosti predstavitelia Nového Mesta nad Váhom, primátor Ing. Jozef Trstenský a zástupca primátora Ing. František Mašlonka, starosta našej obce Ing. Dušan Málik, poslankyňa OZ p.Jana Michalovičová a p.Ivan Mrázik, sprievodca pamätnej izby Ľ.Podjavorinskej, položili vence k jej pamätníku v miestnom parku.

Ivan Mrázik

DEŇ UČITEĽOV

„Jeden deň s dobrým učiteľom je viac ako tisíc dní samoštúdia.“

J.A.Komenský

28.marec sa považuje za sviatok všetkých pedagógov. Je späť s menom učiteľa národov Jána Ámosa Komenského. Tento veľký pedagóg sa svojimi názormi a činmi zaradil medzi významné osobnosti v dejinách myslenia. Bol jedným z prvých bojovníkov za poskytovanie vzdelania ľuďom bez rozdielu pohlavia, rasy a sociálneho postavenia. Dôsledne presadzoval všeobecnú školskú dochádzku, vyučovanie v materinskom jazyku, názorné vyučovanie a veľa iných myšlienok z oblasti vzdelávania. Bol presvedčený o tom, že

dobrá škola robí človeka lepším. V jeho ideáloch, humanizácii pokračujú učitelia i dnes. Hoci prežívame veľmi ťažkú dobu – deti nechodia do školy, chýba im kolektív, tvorivé prezenčné vzdelávanie, vzájomný kontakt – záleží však všetkým učiteľom na tom, aby pripravili do života schopných a vzdelaných ľudí. Prácu učiteľov však vedľa oceniť mnohí z nás až keď dospejú. Ich práca nekončí zvončením či vypnutím počítača. Pokračuje ďalej v rodine, príprave na nasledujúci deň. Pri návratoch do školských čias si uvedomujeme aké významné miesto a dôležité poslanie má každý pedagóg v spoločnosti. Za ich zodpovednú a svedomitú prácu im srdečne ďakujeme lebo do nej vkladajú kus seba, svojho umu, ľudskosti a pochopenia.

Želmíra Hložková

OCENENIE Z ČÍNSKEJ REPUBLIKY PRE KAMILKU

„Výtvarný prejav sprevádza ľudstvo od praveku a každého človeka od útleho detstva. Stále sa vyvíja a mení a diela minulosti nabádajú k novej tvorbe a podnecujú kreativnosť.“

Prostredníctvom umenia sa vzdelávajú i žiaci výtvarného odboru v Základnej umeleckej škole v Starej Turej. Tu si rozvíjajú emočnú sféru a získavajú povzbudenie pre vlastnú slobodnú tvorbu. Ak ste obdivovateľom umenia, stačí navštíviť priestory školy, ktoré sú malou galériou.

Práce žiakov pravidelne putujú na celoslovenské i medzinárodné súťaže, kde získavajú významné ocenenia. Tie posledné poslali deťom až z ďalekého Taiwanu, kde sa konala svetová súťaž a výstava detského umenia pod názvom THE 51 TH WORLD SCHOOL CHILDREN'S ART EXHIBITION. Napriek narušenej atmosfére spôsobenej covid pandemiou v tomto ročníku prijali viac ako 54 000 prác detí z 25 krajín sveta. Práce posudzovala 40-členná porota, ktorú tvorili významní umelci a profesori umenia. V tejto silnej konkurencii ocenila špeciálnym

Certifikátom i prácu **KAMILY KORYTÁROVEJ**, za svoje originálne spracovanie portrétu a svieže a kreatívne maľovanie. Jej práca bola vystavená v Nanhai galérii v Taipei a v Malajzii. No, a to nie je prvý úspech našej Bzinčanky. Kamilka zaznamenala i zaoceánsky úspech, keď z New Jersey v USA získala ocenenie **Mladý nádejný umelec**. Svoje maľby mala vystavené v online galérii Bienále ilustrácií vo Francúzku a v Galérii Paletka v Plzni. Jej posledným úspechom je to, že jej kresby reprezentovali Slovensko na medzinárodnej výstave v priestoroch Mázhauzplzeňskej radnice a spolu s ostatnými prácami budú vystavené v Izraeli.

Ako Bzinčanku ma teší, že výtvarný odbor ZUŠ navštevujú i ďalší nadaní žiaci Základnej školy zo Bziniec pod Javorinou – Eliška a Bianka Majdišové, Karolína Martáková, či Nella Hornáková. Ako jej žiačka i ja som mala veľkú záľubu v kreslení, a to nie len na hodinách výtvarnej výchovy. J S úctou si spomínam na pani učiteľku Darinku Trnkovú, ktorá ma nasmerovala na štúdium v Základnej



umeleckej škole v Novom Meste nad Váhom, a tak i na moje životné povolanie učiteľky výtvarného umenia. Možno nám v našich mladých nádejných umelcoch rastú ďalší pokračovatelia.

Miroslava Lacová

CHLADNIČKÁRI

Počas štúdia v kňazskom seminári sme mali jedného predstaveneho, ktorý patrilo medzi ľadové medvede a spolu s partiou sa chodili kúpať do Dunaja i v zime. A tak už možno niekde tam sa zrodila myšlienka to vyskúšať. Ale kvôli štúdiu, práci a iným športom človek na to ani nepomyslel. Až roky pribúdali a už sa nevie donútiť ísť si zabehať ako kedysi. Ale dačo pre svoje telo treba predsa len robiť. A tak raz po sv. omši pred kostolom som spomenul slovo otužovania a už to išlo... Začul to jeden farník a spoločná zvedavosť nás priviedla na Dubník. Bolo to koncom minulého septembra. Keď sme kráčali k vode, už z diaľky sme videli dvoch ľudí sa kúpať. Pomysleli sme si, že podobní blázni ako my. Až keď sme prišli bližšie, zistili sme, že sú to naši známi. A tak slovo dalo slovo, opatrné začiatky našli vzájomnú oporu a dohodli sme sa na ďalšom termíne. A znova sme prišli. Ale už viacerí. Spomenuli sme to svojim príbuzným a známym a zrazu nás bolo aj zo desať. Dnes už i viac. Samozrejme tomu predchádzalo „guuglenie“ všetkých možných informácií. Ako začať, ako sa pripraviť, koľko byť vo vode, čo tam robiť, ako to neprehnáť... A ozaj stačí trochu odvahy



a na začiatku jesene zobrať plavky a vstúpiť do vody. Niektorí sa doma pripravovali studenými sprchami, niektorí nie. A niektorí sa pridali dokonca rovno v zime. Bolo to zaujímavé

sledovať, či splníme svoje ciele. Najskôr Štedrý deň potom Silvester... Potom kráčať k Dubníku so sekerami a krompáčmi a keď poriadne prituhlo, tak i motorovou pílou. Krásna bola jedna januárová, slnečná, mrazivá nedeľa, keď mohlo byť vidno ľudí vo vode, na vode i vedľa vody. Teda otužilcov, korčuliarov i ľudí na prechádzke. Vyzerá to, že prvú sezónu sme zvládli. A tak minimálne 2x do týždňa možno vidieť na Dubníku partiu ľudí s dobrou náladou zo Bziniec, Hrušového, Starej Turej ale

i Rudníka, ako si robia leto i v zime a hrnú sa do vody. Stačí trochu sebazaprenia, odhodlania a dobrej vôle a človek môže veľa spraviť pre svoje telo ale i dušu. Vlastne tak ako v celom živote. Trochu sebazaprenia umožní žiť lepší život. Nám i iným. Ješť trochu zdravšie, trochu viac sa hýbať, separovať odpad, mať viac rád ľudí. A život je hneď krajší. Nuž niekedy dovidenia (dokúpania) na Dubníku... 😊

L'udo Kubán

KÁBO NÁŠ, KÁBO NÁŠ, ŠEDZIVÚ HLAVU MÁŠ, ALE PARÁNNO HRÁŠ

Všetci viete, že je reč o našom Ivanovi Kabijevovi z Hrušového. Známy a uznávaný to muzikant z nášho chotára, ktorý sa notičkami svojho bohatého repertoára a svojim príjemným tenorom prepracoval do televízie Senzi. Vystupuje pod značkou Kábo. A túto značku má aj na svojom modrom aute namiesto ŠPZ-ky. Narodil sa v roku 1956 v Hrušovom rodičom Jánovi Kabijevovi a Anne rodenej Pavlovičovej. Tu vyrastal so svojou mladšou sestrou Ľubicou a s nejakými prestávkami tam žije dodnes. Základnú školu navštevoval v Hrušovom a v Bzinciach pod Javorinou. Vyštudoval Strednú priemyselnú školu elektrotechnickú na Starej Turej (SPŠE), 8 rokov pracoval v podniku VUMA v Novom Meste nad Váhom, potom 8 rokov na JRD Lubina, pár rokov na JRD Bzince pod Javorinou. 20 rokov až do odchodu na zaslúžený odpočinok pôsobil v bzinskej pekárni. Má dcéry Janku a Klaudiu. Mal aj syna Tomáša (o tom v ďalšom texte). Vydal svojich sólových 5 CD nosičov, takže jeho kvalitná hudobná tvorba je zachovaná.

Už asi sudičky mu do plienok nabalili muziku.

A k nej ho to ťahalo od malička. Preto na vtedy Ľudovej škole umenia v Novom Meste nad Váhom navštevoval odbor hru na akordeón. Úspešne sa zúčastňoval rôznych súťaží. Svojou harmonikou spetroval rôzne estrády v Hrušovom. Na SPŠE ho to ťahalo k elektronickej hudbe. To bol podnet, že sa naučil hrať na basovej gitare.

„Tu gitáru jsem koupil kvůli tobě...“

A bola to báječná voľba. Spreádzala ho niekoľko rokov. Už na SPŠE si spolu s ďalšími tromi kamarátmi založili študentskú kapelu ASPEKT. Po skončení štúdia sa rozprchlí každý svojou cestou, kapela sa rozpadla. Od roku 1974 hrával so skupinou Smoliari z Vaďoviec. Na základnej vojenskej službe v Novém Meste nad Metují hrával vo vojenskej kapele. Úspešne sa zúčastňovali rôznych súťaží. Po nástupe do zamestnania v podniku VUMA si s kolegami založili podnikovú kapelu. V 80. rokoch minulého storočia si spolu s muzikantmi z celého Slovenska založili kapelu FORS.

Hrával aj v zahraničí.

Po jeho odchode z FORS-u hrával v Banskej Bystrici v hoteli Lux. Tu prijal ponuku hrať v zahraničí. Tri roky pôsobil v Nórsku, rok vo Švajčiarsku.

Kábova sólová dráha.

Na tú sa vydal v roku 1997, keď si kúpil klávesy. Tým sa mu otvorili známosti s mnohými hudobníkmi. Medzi nich patrí aj Otto Weiter, ktorý ho pozval účinkovať do Slovenskej televízie. Spolupracujú dodnes aj v rámci TV Senzi. Okrem toho hráva rôzne firemné a spoločenské akcie, oslavy, zábavy, svadby. Hral aj na mojej 26.9.2020. Vybrala som si ho preto, že som jeho muziku poznala z iných akcií, na ktorých som bola kvôli písaniu. Má krásny hlas a bohatý repertoár, ktorý vie vtipne okomentovať. Hrá všetko, je multižánrový-ľudovky, Vlachovku, Repete, hitparádové skladby, country, zahraničné...A ešte aj na želanie. Okrem toho je „snanný“, čo v reči nášho kopaničiarskeho kmeňa znamená príjemný, zhovorčivý.

Naši Anču vezou vozy, říkají, že nemá kozy. Až ji kozy dorostou, bude moji nevěstou.

To je jedna z mnohých vtipných piesní z Kábovho repertoáru,

ktorú si ľudia pýtajú. Jeho „nevěstou“ je odjakživa muzika. Okrem toho, že ňou baví ľudí, lieči si ňou rany na duši a na srdiečku a ľahšie prekračuje hrubé, kruté, nespravodlivé polená, ktoré mu život podhadzuje pod nohy.

„...to řeknu vám, tam, u nebeských bran.“

Ivo, toto je Tvoja obľúbená pieseň asi hlavne kvôli Tvojmu synovi Tomáškovi.

Dobre som ho poznala, bol to môj žiak na ZŠ. Za ním sa nebeské brány zatvorili 1.10.2008, kedy za ne odišiel po ťažkej chorobe vo veku 23 rokov. Lekári mu ju oznámili práve v deň jeho 23. narodenín 27.5.2008. Krutý, hnusný darček. Viem, že nemáš problém o tom hovoriť, ale aj tak sa za takú, pre rodiča najcitlivejšiu tému, ospravedlňujem. Otváram ju preto, aby Tvoja výpoveď bola posolstvom, odkazom, povzbudením, posilnením, radou...pre podobne postihnutých rodičov. Zažili to aj moji rodičia v roku 1962, keď mi zomrel 2,5-ročný brat o rok a pol starší odo mňa. Mal v hlavičke nádor. Rodičia tým trpeli celý život. Jasné, že aj Ty. Ale aj tak si to zvládol chlapsky, elegantne, neopustil si sa. Ukázal si svoju silu. Viem, že Tomáška si k muzike viedol.. Prestal si vtedy hrať?

„Keď zomrel, 3 mesiace som nebol schopný hrať, mal som pauzu. Lebo pesničky sme robili spolu a v každej mal svoje prsty, v každej som ho videl a počul. K ďalšiemu hraniu ma napopli moji fanúšikovia. Pár piesní na čele tej „Tam u nebeských bran“ som nebol schopný hrať asi 2 roky. Vždy mi zlyhalo hrdlo. Pripomínalo mi to Tomáška. Žil so mnou od svojich 8. rokov. Robili sme spolu muziku, bolo nám spolu báječne. A odrazu bum, koniec. V takomto prípade neplatí, že čo bolí, to prebolí. Smútok a spomienky neoklame nikto. Tie sú s človekom stále. Podobne ako s Tvojimi rodičmi. Ja im rozumiem, ja ich chápem, keď to mám zažiť. Prísť o svoje dieťa je to najhoršie a najťažšie, čo človeka môže zastihnúť. Kiež by som bol posledný. Ale nebol som, bohužiaľ. Osud je v tomto veľmi krutý, nespravodlivý. Odkazujem podobne postihnutým rodičom, nech sa neopúšťajú, lebo by sa zbláznili. Nech počúvajú muziku, spievajú, tancujú, chodia na huby, na turistiku, na vychádzky, vyšívajú, štrikujú, strúhajú varešky, čítajú, šijú pačvorky, aranžujú, poznávajú nepoznané, objavujú neobjavené... Hocičo od výmyslu sveta. Len nech zamestnajú svoju myseľ a ruky niečím, čo ich odľahčí od ťaživých myšlienok a smútku.“

Kábovo srdiečko celý život vytrvalo bije pre muziku.

Vytrvalo preto, že v posledných rokoch choré srdiečko. Ved' taká rana osudu by porazila aj najtvrdší diamant. Kábovo



srdiečko vďaka lekárom „šlape“ na plný plyn. A keď ho dobíja a lieči muzikou, ono sa teší, funguje, spolupracuje. Muzika je báječná terapia. Ved' poznáme spôsob liečby „muzikoterapia“. Kábo si ju ordinuje sám vo vysokých dávkach. A vie, že takým liekom sa nepredávkuje, že je sám sebe skvelým terapeutom. A je to dva v jednom, lebo ňou lieči aj svojich priaznivcov, hoci o tom nevie, nevie, čo koho trápi. Jeho spev dokonale ladí s jeho klávesmi, lahodí uchu poslucháča. Aj Kábo patrí do

širokého tímu muzikoterapeutov. A toto je ďalší jeho odkaz ľuďom: „Nepoddávajte sa chorobe, liečte sa hudbou.“

Kábo, prajeme Ti, aby si mal také poslušné, spolupracujúce srdiečko aj do 100 rokov. Ďakujeme Ti za pesničkovú terapiu. Ďakujeme Ti za každú Tvoju nôtu. Obdivujeme Tvoju silu a optimizmus, ktorý rozdávaš kadiaľ kráčaš a hráš. Bud' zdravý.

Text a foto: Elena Klimová

BZINSKÍ HASIČI POMÁHALI NA PAŽITI

Dalo by sa povedať, že u pána Zámečníka dvakrát. Prvýkrát to bolo pri požiari v jeho dome, kedy asistovali pri likvidácii požiaru novomestským hasičom. Druhýkrát po výzve obecného úradu pri upratovaní domu pána Zámečníka po požiari. Vďaka ich ochote a nasadeniu bolo vypratane všetko zariadenie zasiahnuté požiarom. Pán Zámečník potreboval pomoc ako obecného úradu, tak hasičov vzhľadom k jeho zdravotnému stavu. Všetkým, ktorí boli ochotní pomôcť, patrí poďakovanie za pomoc človeku. Či už to bol neznámy darca, ktorý nakúpil potraviny, Vladimírovi Sadloňovi za záchranu menovaného pred zamrznutím, obecnému úradu a samozrejme našim ha-



sičom, menovite: Romanovi Zichovi, Romanovi Machajdikovi, Jaroslavovi Valovi, Mariánovi Valovi, Adamovi



Skovajsovi, Martinovi Potfajovi, Igorovi Halgasovi.

Ďakujeme.

ÚCTA, VĎAKA...

Miesto človeka v živote nie je vymedzené tým, čo vie, ale tým, čo chce a čo môže.“

Gustav Le Bon

Slová, ktoré vyslovil francúzsky mysliteľ dôveryhodne vystihujú osobnosť pani Olgy GABRIŠOVEJ. Bola to žena plná elánu, životného optimizmu, veľmi sčítaná a hlavne zanietena pre veci verejné. Ako niekoľkoročná poslankyňa vtedajšieho MNV sa s veľkým záujmom a rozhodne stavala k riešeniu problémov obyvateľov najmä v oblasti služieb, predškolských zariadení. Jej zásluhou, výsledkom veľkého snaženia vznikol spevácky súbor Klenotnica, ktorého členkou bola sama až do chvíle, kým jej to zdravotný stav umožňoval. Nevzdávala sa, verila v napredovanie, rozvoj kultúry v obci. Dlhé roky bola predsedníčkou Slovenského zväzu žien (Demokratická únia žien, Únia žien Slovenska.) Zanietené ženy združovala, podporovala vo všetkých aktivitách smerujúcich k jednote, súdržnosti a hlavne k upevňovaniu medziľudských vzťahov. Príjemné prostredie vytvorila i v miestnej knižnici – bola dlhoročnou knihovničkou. Mala prečítanú takmer každú knihu. Dokonalý prehľad o knižnom fonde prispieval k jej všestrannému roz-



hľadu a hlavne dobrej rade pre návštevníkov pri výbere kníh. Všetko prospešné a zmysluplné v čo pani Gabrišová verila zanechalo trvalú stopu v našej obci.

Želmíra Hložková (z obecnej kroniky)

MEDZINÁRODNÝ DEŇ ŽIEN

Žena je slovo, ktoré skrýva v sebe čarokrásu, duchaplnosť, zmyselnosť. Bez žien by bol svet pustý ako lúka bez kvetov, ako nočná obloha bez hviezd či ako srdce bez lásky.

Medzinárodný deň žien je pripomienkou na štrajk newyorských robotníčok v marci 1908 za zrušenie desať hodinového pracovného času, proti nízkym mzdám a zlým pracovným podmienkam. O dva roky neskôr v roku 1910 sa konala Medzinárodná konferencia v Kodani, na ktorej vznikol nápad oslavovať medzinárodný deň žien.

V Československej republike sa prvý sviatok MDŽ konal v roku 1921. Počas II.svetovej vojny bol zrušený, po roku 1945 znovu obnovený. V roku 1975 uznaný Organizáciou spojených

národov ako deň solidarity žien za rovnoprávnosť, spravodlivosť, mier a rozvoj.

Milé ženy! Buďte predovšetkým hrdé na to, že ste ženy, mamy, tety, babičky... Nech zo všetkých úst počujete len milé slovo: „ĎAKUJEME.“

„Nech krása a sviežosť nestratí sa s vekom, za starostlivosť obdarit' Vás chceme pomyselným kvetom. Nech stále spokojnosť, láska, pohoda vôkol Vás je len, prajeme všetkým s úctou šťastný Deň žien.“

Želmíra Hložková

SPOMIENKA NA ZORKU UHROVÚ



Mgr. Zora Uhrová sa narodila 27. marca 1942 v Bzincich pod Javorinou rodičom Milošovi Uhrovi a Anne, rod. Harmadyovej.

Narodila sa v ťažkom období počas II. svetovej vojny, v dobe, keď fašizmus vyčíňal i v našej krajine, navyše, keď aj obyvatelia obce z radov gardistov zrádzali vlastných obyvateľov.

Ako malička sa musela naučiť, že sa volá Zorka Poláková, lebo jej otec Miloš Uher už organizoval v našom kraji odbojové hnutie a napokon bol i veliteľom oddielu Hurban.

S maličkou Zorkou musela matka nie jeden raz utekať

do Cetuny k dobrým ľuďom, ktorí ich skrývali. Z cetunského boja si Zorka celý život pamätala rinčanie skla na krčme u Gašparíkov.

V cetunskom boji zahynul jej otec i s ďalšími spolubojovníkmi, ktorí spia svoj večný sen o slobode na vrchu Roh nad Lubinou.

Do základnej školy chodila v Bzinciach pod Javorinou i v Lubine. Po jej ukončení nastúpila do Gymnázia v Novom Meste nad Váhom. V tomto peknom období mladosti s oduševnením hrávala v ochotníckom divadle v Bzinciach. Tu sa zoznámila i so svojím budúcim manželom Antonom Michnom.

Po ukončení gymnaziálnych štúdií začala študovať na

FFUK v Bratislave smer učiteľstvo, slovenský a ruský jazyk. Zároveň vstúpila do manželstva s Antonom Michnom a po čase sa im narodil syn Ivan.

Jej prvým pracoviskom bola SPŠS v Novom Meste nad Váhom. Zakrátko nato ju však stihla ťažká rana osudu, keď jej 10. 3. 1968 tragicky zomrela jej milovaná sestra Anička Skovajsová z druhého manželstva jej matky.

Bola zásadová, čestná, neznášala neúprimnosť, ale najmä prekrúcanie histórie SNP. Mala však rada humor a úprimných priateľov. V roku 1978 odišla učiť do SPŠS na Myjave, po dvoch rokoch prestúpila učiť do Vojenského učilišťa Podjavorinských partizánov v Novom Meste nad Váhom. Jej posledným pracoviskom až do odchodu na zaslúžený odpočinok bolo pôsobenie na Veliteľstve Východného vojenského okruhu v Trenčíne, kde robila jazykové korektúry a preklady.

Tešila sa zo svojho syna, nevesty i vnuka Michala a celej ďalšej rodiny i z bývalých žiakov, ktorí ju navštevovali. Milovala literatúru, veľa čítala, venovala sa rada ručným prácam. Musela však zápasiť i s ťažkým onkologickým ochorením, no i napriek tomu sa nevzdávala a vždy bola plná optimizmu.

Celý život chránila pamiatku partizánskeho hnutia v našom kraji i pamiatku svojho otca. Toto obhajovala najmä v súčasnej dobe, keď sa začali rozmáhať novodobí tzv. historici, ktorí prekrúcali a znevažovali fakty o SNP a jeho predstaviteľoch, čo sa napokon odrazilo i na účasti extrémistov v našom parlamente.

V posledných rokoch života pomáhala v starobe svojim rodičom, ktorí postupne odchádzali z jej života.

S podlomeným zdravím odišla od nás ticho, bez možnosti rozlúčenia dňa 8. 3. 2021 v nočných hodinách.

Čeť Tvojej pamiatke, Zorka!

BOH ÁNO, ALE CIRKEV?

„S cirkvou si dajte pokoj“, tieto slová počúvame teraz akosi často. A to vo chvíli, keď sa rozprávame s ľuďmi o Bohu a jeho ľuďoch. Prečo? Pretože, žijeme teraz v akejsi kresťanskej nezávislosti. Nevie, či v minulosti bolo toľko nezávislých kresťanov, ako je ich dnes. Je pravda, že pomáha internet, ktorý na jednej strane nahrádza spoločenstvo Božieho ľudu a na druhej strane prostredníctvom nejakého rečníka, ktorý nemal dobrú skúsenosť s cirkvou, odrádza ostatných od toho, aby vstúpili do cirkvi, či sa k nej prihlásili. Toto však nie je hlavná príčina. Tým najväčším nepriateľom cirkvi je diabol. On vie najlepšie, ako sa Boh rozhodol darovať prostredníctvom cirkvi tým, ktorí uverili a prijali ho do svojho srdca – život v spoločenstve. Tak ako v prípade Adama, keď Boh prehľásil, že nie je dobré, aby bol človek sám, tak isto aj v kresťanstve dal Boh najavo, že nie je dobré, aby svoj kresťanský život žil osamote. Preto je v Biblii slovo cirkve – ecclesia – čo vyjadruje spoločenstvo Božieho ľudu. Pán Boh prostredníctvom cirkvi daroval v Neho vieriacim jeden úžasný dar – a tým darom je rodina – Božia rodina. Miesto, kde sa každý jednotlivec môže zdravo vyvíjať, miesto, kde si všetci pomáhajú a dopĺňajú sa. Miesto, kde je priestor pre pohladenie, porozumenie, obdarovanie sa, miestom, kde by mala byť vidieť Božia láska.

Ježiš Kristus povedal v evanjeliu podľa Jána 13,34-35: „Nové prikázanie vám dávam, abyste sa milovali, tak ako som vás miloval, abyste sa aj navzájom milovali. Podľa toho poznajú všetci, že ste moji učeníci, keď sa budete navzájom milovať.“

Viera v Pána Boha nie je len niečím osobným, ale je aj zá-

ležitosťou spoločenstva. Potrebujeme jeden druhého. Možno ste počuli taký príklad – „keď vyberiete jeden uhlík z ohníka, začne pomaly zhasínať, ale keď ho vrátite naspäť do ohňa, rozhorí sa.“ Je to podobne s nami, ľuďmi. Ten kto je vzdialený spoločenstvu, jeho viera dlho nevydrží a pomaly zhasne.

Písmo prirovnáva cirkve k telu, ktorého hlavou je sám Ježiš Kristus. Kresťan, ktorý chce ostať nezávislý na cirkvi, na jeho tele, si vlastne neuvedomuje, že chce byť nezávislý aj na hlave – teda na Kristovi.

A čo sa môže stať v takej chvíli? Každá časť tela, ktorá sa oddelí od Krista, má iba krátku životnosť. Je pravdou, že každé také oddelenie od tela bolí, ale prežije to, na rozdiel od tej časti, ktorá sa od Neho natrvalo oddelila, tá nakoniec odumrie. Takíto veriaci argumentujú, že sú tiež telo Kristovo, ale bez spoločenstva s ostatnými. Budme k sebe úprimní. Sme takými ľuďmi? Ľuďmi, ktorí sa nemusia nikomu ospravedlňovať, ktorí na nikoho vo svojej viere nemusia brať ohľad, ktorí nemusia mať s nikým trpezlivosť, ktorí sa nemusia snažiť byť láskaví a dobrotiví? Je možno pracovať na osobnej zmene a príprave na večný život s ostatnými v kráľovstve Božom?

Samozrejme, že nikto nehovorí, že cirkve je spoločenstvom dokonalých, bezchybných ľudí. Aj keď sú to kresťania, sú to len ľudia. Koniec koncov všetci si uvedomujeme, že sme nedokonalí ľudia.

Milí priatelia, ak veríte v Boha a v Ježiša Krista, ktorý za nás zomrel na kríži a slávne z mŕtvych vstal, potom je Božou vôľou, aby ste patrili aj do Jeho cirkvi. Podľa lásky k Bohu, k ľuďom, mnohí poznajú, že sme Jeho učeníci.

Iveta Kosečková, evanjelická farárka

KTO ROZNÁŠA VRECIA?

V posledných rokoch sa veľa diskutuje o ochrane životného prostredia, o separovaní odpadu, recyklácii, o znižovaní množstva pokazených vecí nie ich vyhodením a nákupom nových, ale ich opravovaním. Tejto tematike sme sa veľakrát venovali aj v našich novinách, venujú sa jej v školách a že si z planéty robíme doslova smetisko, vie dnes už hádam každé dieťa. Je to ťažký a zložitý boj a mnohým sa zdá, že sa ich to netýka, je to ďaleko, čo tam po nejakých moriach zaplavených plastami. A tak, ako sa to týka nás všetkých, celej planéty, týka sa to aj našej obce a okolitej prírody.

U nás v pekárni riešime už dlhšie jednu záhadu. Hoci sa snažíme triediť v čo najväčšej miere, stále máme čo zlepšovať a nejde nám to ešte celkom tak, ako by to malo byť. Ľudia si chodia pri pekárňach brať použité vedrá a kanistre od náplní, v minulosti bol veľký záujem o vrecia z múky. Je to v poriadku, ak vedia tieto veci ešte zužitkovať v domácnostiach, aj to je forma recyklácie. Napriek tomu niektorí spoluobčania radi nakupujú aj v našich odpadových kontajneroch, odkiaľ vyberajú vrecia s odpadom. Že ale niekto vyberie z kontajnera celé vrecia odpadu, vyvie ich k záhradkám za Priečnymi jarkami a tam ich rozhádzané nechá, to je



skutočne nepochopiteľné. Keby to bola jednorazová záležitosť, človek si pomyslí svoje a nechá tak. Ale on sa tento záhadný jav opakuje už niekoľkokrát. Natíska sa otázka, čo tam dotyčný hľadal. Niečo na jedenie, skrímenie alebo skúrenie? Alebo chce tým, aké miesto na vyhodenie vriec vybral, nejakým spôsobom skompromitovať pekárňu? Nevedno. Platíme nemalé poplatky za odvoz odpadu a na takéto praktiky, ako sa ho zbaviť, nemáme ani chuť, ani čas a ani vôľu.



Ak sa niekto v tomto článku našiel, poprosíme ho, aby to už týmto spôsobom neriešil a ak by sa mu čokoľvek z nášho odpadu hodilo, stačí prísť do pekárne a dohodneme sa na nejakom prijateľnejšom riešení. Keď bude na budúce brigáda zameraná na čistenie a upratovanie obce, bolo by dobre, keby tento občan energiu vynaloženú na vyvážanie odpadu do prírody venoval účasti na takejto akcii. Tam bude určite potrebnejší a prospešnejší.

Jana Michalovičová,
Pekárňu Bzince pod Javorinou

VÝSLEDOK TRIEDENIA ODPADOV ZA ROK 2020

Je vidieť, že sme sa niektorí poučili z vykonaných kontrol pri vývoze odpadu alebo z našich článkov, či z médií o separácii odpadu. Musíme sa navzájom pochváliť, ale samozrejme treba sa ešte stále zlepšovať.

Výpočet triedenia odpadu za rok 2020 nám dopadol oveľa lepšie ako za rok 2019.

DOSIAHLI SME PERCENTO TRIEDENIA 44,38 %.

Dostali sme sa teda do piatej skupiny poplatkov za komunálny odpad. Tento výborný výsledok sa odzrkadlí v cene poplatku za smeti, ktorý platíme Kopaničiarskej odpadovej spoločnosti.

Poplatok za tonu komunálneho odpadu

% triedenia	2019	2020	2021
1. $x \leq 10$	17 €/tonu	26€/tonu	33€/tonu
2. $10 < x \leq 20$	12 €/tonu	24 €/tonu	30€/tonu
3. $20 < x \leq 30$	10 €/tonu	22 €/tonu	27 €/tonu
4. $30 < x \leq 40$	8 €/tonu	13 €/tonu	22 €/tonu
5. $40 < x \leq 50$	7 €/tonu	12 €/tonu	18 €/tonu
6. $50 < x \leq 60$	7 €/tonu	11 €/tonu	15 €/tonu
7. $x > 60$	7 €/tonu	8 €/tonu	11 €/tonu

Na porovnanie: Lubina: 10,79 %
Moravské Lieskovce: 15,67 %
Dolné Srnie: 14,16 %

To, že máme 44,38 % vytriedeného odpadu neznamená však to, že máme oveľa menej komunálneho odpadu, čo je vlastne



hlavným cieľom triedenia odpadov. Bohužiaľ, ešte stále máme veľmi veľké množstvo komunálneho odpadu, a to **443 810 kg**, čo je iba o **28 570 kg menej ako v roku 2019**.

Veľkou mierou k veľmi slušnému percentu triedeného odpadu nám pomohlo odovzdávanie železa. Od všetkých občanov, ktorí dovezli k nám do zberného dvora či do zberných surovín Vaša, s.r.o. Spolu to tvorilo 135 141 kg.

Treba triediť všetko, čo sa dá. Obec sa snaží zabezpečiť odvoz čo najviac triedeného odpadu z obce, alebo aj od občanov. Priorita, aby sa nám nedvíhal poplatok za tonu uskladneného odpadu, je iba jedna, a to triediť a triediť. Postupne sa začnú zasa vykonávať náhodné kontroly pri vývoze odpadu.

Žiadame občanov, aby všetko, čo patrí do zberného dvora, tam aj nosili, keď je otvorený. Nie ako začína byť pravidlom, že sa robia veľké kopy pred zberným dvorom. Vzhľadom k tomu, že niektorí občania nerešpektujú vyššie uvedené, bolo potrebné zaviesť monitorovanie zberného dvora kamerovým systémom. Záznamy budeme vyhodnocovať, rovnako ako výsledky z kontroly smetných nádob pri vývoze odpadu.

VÝVOZ KOMUNÁLNEHO ODPADU, SKLA A PLASTOV

Vývoz komunálneho odpadu prebieha vždy párnym týždňom:

Bzince 12.04., 26.04., 10.05., 24.05., 7.06., 21.6., 6.7.,

MČ 01.04., 15.04., 29.04., 13.05., 27.05., 10.06.,
24.06., 08.07.,

Vývoz skla: 12.05., 20.7.

Vývoz plastov: 9.04., 04.05., 01.06., 27.07.,



VŠEOBECNE ZÁVÄZNÉ NARIADENIA A OBSAH ZASADANÍ OBECNÉHO ZASTUPITEĽSTVA

Stručný obsah **všeobecne záväzných nariadení** prijatých v roku 2020 - 2021:

č. 8/2020 - ktorým sa mení všeobecne záväzné nariadenie Obce Bzince pod Javorinou č. 2/2020 o pravidlách času predaja v obchode a času prevádzky služieb na území obce Bzince pod Javorinou

č. 9/2020 - ktorým sa mení všeobecne záväzné nariadenie Obce Bzince pod Javorinou č. 8/2019 o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady na území obce Bzince pod Javorinou:

Sadzba poplatku za odpad je:

- pre fyzické osoby s trvalým alebo prechodným pobytom v rodinných domoch a bytových domoch vo výške 0,069 €/deň, čo predstavuje 25 €/rok. Rovnaký poplatok platí FO, ktorá na území obce využíva byt alebo nebytový priestor.

Používa sa smetná nádoba v objeme max. 120 litrov.

- pre vlastníka nehnuteľnosti, ktorú využíva na rekreačné účely (chalupári, chatári resp. byty a nebytové priestory) 25 €/rok "

Obec môže odpustiť poplatok v celej výške v týchto prípadoch:

- fyzickej osobe, ktorá sa z rôznych dôvodov v obci Bzince pod Javorinou nezdržiava počas celého zdaňovacieho obdobia fyzickej osobe, u ktorej výška poplatku je nižšia ako 3 €"

č. 10/2020 o určení výšky dotácie na prevádzku a mzdy na dieťa materských škôl a žiaka školských zariadení na území obce Bzince pod Javorinou

č. 11/2020 o určení výšky dotácie na prevádzku a mzdy na dieťa materských škôl a žiaka školských zariadení na území obce pre rok 2021

č. 12/2020 o pridelovaní obecných nájomných bytov na území obce Bzince pod Javorinou

č. 01/2021 o mieste a čase zápisu dieťaťa na plnenie povinnej školskej dochádzky základnej škole a o výške príspevkov na čiastočnú úhradu nákladov na činnosť školy a školských zariadení v zriaďovateľskej pôsobnosti Obce Bzince pod Javorinou

Úplné znenie prijatých všeobecne záväzných nariadení nájdete na web stránke obce v časti VZN. V písomnej podobe na obecnom úrade u pani Znachorovej.

Stručný obsah **zasadaní obecného zastupiteľstva:**

Február 2021:

Schválenie návrhu Všeobecne záväzného nariadenia č. 1 /2021 o mieste a čase zápisu dieťaťa na plnenie povinnej školskej dochádzky základnej škole a o výške príspevkov na čiastočnú úhradu nákladov na činnosť školy a školských zariadení v zriaďovateľskej pôsobnosti Obce Bzince pod Javorinou

Správa o činnosti Hlavného kontrolóra za rok 2020.

Schválenie Plánu činnosti HK na prvý polrok 2021.

Schválenie žiadosti o poskytnutie príspevku v rámci programu „Výstavba, rekonštrukcia a modernizácia športovej infraštruktúry“ vo výzve číslo: 2020/001 vyhlásenej Fondom na podporu športu.

Stanovisko OZ k žiadosti p.Michalíka o zaradenie parcely do ÚP na funkčné využitie ekologickej farmy a bývania ekologického charakteru so zastavaním do 10 percent.

Stanovisko OZ k žiadosti p.Nešťáka o odpustenie dane z nehnuteľnosti podľa zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady.

Schválenie žiadosti p.Maďarovej o poskytnutie opatrovateľského príspevku.

Návrh a schválenie prevodu obecného majetku – Vlastimil llenčík.

Návrh a schválenie prevodu obecného majetku – Daniel Jurečko a Jarmila Jurečková.

Návrh a schválenie prevodu obecného majetku – Michal Okrucký.

Návrh a schválenie prevodu obecného majetku – Tomáš Podolan.

Rôzne:

položenie vencov pri príležitosti 76.výročia partizánskeho boja na Cetune – 28.2.

informácia o inventúre hrobových miest

využitie finančných prostriedkov získaných z predaja pozemkov - zámysel

informácia o triedení odpadov za rok 2020

stav priprav žiadostí na ŠFRB – výstavba bytov nad zdr.str. a MŠ Cetuna - stretnutie s lekármi

Úplné znenie zápisnice zo zasadania obecného zastupiteľstva nájdete na web stránke obce v časti Úradná tabuľa – zápisnice zo zasadnutí. V písomnej forme sú k dispozícii u pani Kuhajdovej.



PRIPOMENULI SME SI 76. VÝROČIE CETUNSKÉHO BOJA

28.februára 2021 sme si v skromnosti, ale úcty pripomenuli výročie cetunského boja. Bez veľkého množstva hostí, ale o to srdečnejšie sme položili veniec k pamätníku v Cetune.



JARNÉ ZVYKY V NAŠEJ OBCI

Už druhý rok budeme sláviť najväčšie kresťanské sviatky veľmi neobvykle, v súkromí, mimo kostolov. Bohoslužby budeme sledovať len v televízii alebo na internete, z takmer prázdnych chrámov. Pandémia koronavírusu vo svete aj u nás spôsobila to, čo sme si nevedeli predstaviť ani vo sne.

Keď máme hovoriť o zvykoch a tradíciách Veľkej noci v našej obci, musíme hovoriť predovšetkým o sviatkoch kresťanských, sviatkoch pokory a úcty k obeti Pána Ježiša na kríži a potom radosti z jeho vzkriesenia. Kroky ľudí, celých rodín smerovali do kostolov, aby sa mohli zúčastniť slávnostných bohoslužieb. Ale i doma bola na stole Biblia, nezabúdalo sa na modlitby a spev nábožných piesní. Návšteva kostolov, bohoslužby, to je tá pravá Veľká noc i dnes.

V jarnom období už pred Veľkou nocou a počas sviatkov ľudia dodržiavali aj iné zvyky a tradície. Tie poznáme len z rozprávania alebo zo spomienok starých rodičov. Opísala nám ich aj pani Katarína Žoldáková vo svojich zápiskoch takto:

Na fašiangy chodili mládenci i malí chlapci „šabluvat“ s rožňom, na ktorý im po odriekaní veršika napichli slaninu. Veršik znel takto: „Pod šable, pod šable aj pod obušky, šetko mi bereme aj plané hrušky. Hentam nám nedali, tuto nám dajú, zabilí komára, slaninu majú.“

Na fašiangy – po našom fašánek – spomína ako na obdobie zabíjačiek, domácich dobrôt a šišíek vo svojej knihe *Bzinskí speváci a muzikanti* pani Oľga Pagáčová. Škaredá streda, to bol deň, kedy ľudia ráno zisťovali, čo povysťajala v noci mládež. Nebolo to ničenie, ale neporiadok po dedine bol. Veci dostali nohy a našli sa tam, kde by ich nik nečakal. Na stromoch, na strechách a tam, kam sa nemohli dostať sami. No čoskoro muselo byť všetko upratané. Pani Oľga Pagáčová nám opisuje aj tanečnú zábavu s pochovávaním basy. Ako píše, o polnoci sa musela zábava skončiť. Muzikanti zahrli smútočný pochod a jej otec, ktorý hral na base, položil basu na zem a cez ňu položil krížom slák so slovami: „Chlapci, je dohrané!“ A až do veľkonočnej nedele sa žiadna zábava ani iné veselie nekonalo. Fašiangový sprievod a pochovávanie basy tak, ako sa konajú dnes, je nový zvyk, ktorý si ľudia osvojili iba v posledných rokoch. Sú to zvyky, ktoré pochádzajú z iných krajov, ľudia sa však pri nich baví a tešia.

O ďalších zvykoch opäť hovoria zápisky p. Žoldákovvej.

Na Kvetnú nedeľu dievky niesli cez dedinu kyselicu (v staršej dobe morena). Urobili zo slamy pannu vo veľkosti dospelého dievčaťa. Obliekli ju ako nevestu. Bola nastoknutá na dlhý, hrubej palici. Išli s ňou cez celú dedinu až na dolný koniec, kde sa spájajú dva potoky. Za dievkami v pozadí išli mládenci. Cez dedinu

spievali ľudové piesne. Na konci dediny ju vyzliekli, slamu, z ktorej bola urobená, medzi sebou potrhali na chumáče a hádzali ich tam, kde sa dva potoky spájali. To im malo predpovedať, že ženách príde po dievku odtiaľ, ktorým smerom slama pôjde. Keď sa točila slama na mieste, tak zostane dievka v dedine. Aj keď boli dve obce, všetky obrady sa konali spoločne.

Na Veľký piatok pred východom slnka si chodili mladé dievčence umyť tvár do potoka, aby boli pekné a zdravé.

Veľkonočný pondelok chodili chlapci všetkých vekových skupín šibať dievčatá s korbáčmi upletenými z vrbových prútov. Za šibanie boli pohostení a obdarovaní maľovanými vajčkami, starší aj väčším pohostením.

Na mnohé z týchto zvykov sme už zabudli, no niektoré ešte žijú. Aj školské deti už niekoľkokrát vynášali z obce kyselicu alebo morenu. Doplníme ešte aj ďalšie zvyky, ktoré sa viažu ku konkrétnym sviatkom na jar. Toto o nich napísala pani Katarína Žoldáková .

Na Jura (Juraj, 24. apríla) chodila mládež páliť ohne nad dedinu – na Hôrku alebo na kopánku. Tam spievali a keď bol oheň menší, tak ho aj preskakovali. Prvého mája chodila dychová hudba vyhrávať k niektorým domom, kde im za hranie zaplatili. Väčšinou chodili k zámožnejším gazdom, obchodníkom a štátnym zamestnancom. U nás hrali každý rok, lebo otec bol štátnym zamestnancom a mali radi hudbu. Na Svätého Ducha v noci stávali mládenci – každý svojej oblúbenej dievke – máje. Na svätodušný pondelok sa chodilo potom doobeda s hudbou všade, kde bol postavený máj. Hudba zahrála, mladí si zatancovali s dievkou, ktorej máj patrila. Za tanec im platila rodina dievky – rodičia, babky i tetky.

Tieto spomienky nám azda aspoň troška priblížili, ako žili a z čoho sa tešili naši predkovia. Máme nádej, že sa pominú tieto časy, ktoré nás teraz ťažko skúšajú, a že dobu rúskovú opäť vystriedajú slobodné a radostné dni.

Ludmila Šupáková



Fašiangový sprievod obcou (rok 2020)

BÁSNIČKA „COVIDOVÁ“



Čosi sa tu prihodilo v našej dedine,
povedzte o tom celej svojej rodine.

Testujeme kvôli odpornému vírusu,
ľudí striasa od hnsu.

Už niekoľko víkendov na bzinskej škole,
vidíme tu ľudí more.

Keď vyjdete schodov tisíc, sta Everest,
uvidíte prvý stôl, nebojte,
to nie je psychotest.

Ivka a Stanka privítajú smiechom,
pocestných, domácich
i tých s veľkým hriechom.

Pri druhom stole vytiera
úžasná Mirka Zichová,
pred jej tyčinkou sa nik neschová.

Vo vrkoči Elenka, v cope Martinka,
tie ale zapisujú!
s každým občianskym sa popasujú.

Pri stole číslo tri z nosnej perspektívy vidí
Natálka, vyzerá jak víla Amálka.

A čo perspektíva stolová?
No predsa Kajka a Lucka Valová.

Nebojte sa výteru, bolí to len na chvíľu,
čo chcete radšej kolonoskopiu?

Vaše meno potom vysloví statný
vojačisko, čo veľké má srdce,
nad nami stojí pán starosta,
veľa má práce.

A tak teda nebojte, prineste radosť
a možno šišky(zjeme),
o pár rokov sa na tom zasmejeme.

Autorka: Karolína Hrončoková,
napísala 6.2.2021.



Operačný program
Efektívna
verejná správa



Európska únia
Európsky sociálny fond



MINISTERSTVO
VNÚTRA
SLOVENSKEJ REPUBLIKY



PREVENCIA
KRIMINALITY

Národný projekt
„Zlepšenie prístupu obetí trestných činov k službám
a vytvorenie kontaktných bodov pre obeť“

HLADÁTE RADU?

Stali ste sa obeťou trestného činu?

- podvodu?
- násillia?
- krádeže?



Informačná kancelária pre obeť trestných činov Trenčín

-  **Klientske centrum Okresného úradu**
Hviezdoslavova 3
911 01 Trenčín
-  032/74 11 250
-  pomocobetiam@minv.sk
-  [www.minv.sk/prevencia kriminality](http://www.minv.sk/prevencia_kriminality)
-  Live chat

 **Úradné hodiny**

Pondelok	08:00 – 15:00
Utorok	08:00 – 15:00
Streda	08:00 – 15:00
Štvrtok	08:00 – 15:00
Piatok	08:00 – 14:00

 **112**

 **158**

 **155**

 **150**

 **0800 172 500**

WWW.DESATORO.SK

WWW.MINV.SK

 **PREVENCIA KRIMINALITY**

Tento projekt je podporený z Európskeho sociálneho fondu.

11

SRDEČNE BLAHOŽELÁME

60

Ján Poláček
Bc. Nadežda Okrucká
Janka Skovajsová
Michal Hollý
Jaroslav Gulán
Josef Trnka



70

Anežka Bučková
Anna Osuská
Ján Rojko
Oľga Gulánová
Ľubica Kuhajdová
Mária Zamecová
Mgr. Jana Hrabovská

80

Anna Mráziková
Vladimír Setvák

NAŠI NOVÍ OBČANIA

Jakub Mlynka – matka Katarína Mlynková

Emma Švantnerová

– rodičia Ing. Miloš a Zuzana Švantnerová

Matúš Turan

– rodičia Marek Turan a Miroslava Lehotská

Dávid Borovjak – rodičia Dávid Borovjak a Miroslava Sahajová



Rodičom blahoželáme k šťastnému príchodu ich dieťaťa na svet.

SPOMÍNAME



Odišiel si od nás potichučky,
bez slova a bez rozlúčky.

Čas nelieči bolesť, ani rany,

len nás učí žiť bez tých, čo sme milovali.

Dňa 21. februára 2021 sme si pripomenuli

1. výročie úmrtia nášho drahého manžela, otca, starého
a prastarého otca

MILANA SLÁVIKA z Cetuny.

S láskou a úctou spomína manželka a synovia s rodinami.
Kto ste ho poznali a mali radi, venujte mu tichú spomienku

*Stíchol dvor, záhrada, dom. Už nepočuť Vaše kroky v ňom.
Hoci ste odišli. Niet vás medzi nami, ale v našich srdciach
budete stále s nami.*

V týchto dňoch si spomíname na svojich drahých rodičov
pri 20. výročí smrti otca **JOZEFA MOSNÉHO**
a 16. výročí smrti matky **ANNY MOSNEJ** z Hrušového.
S láskou a vďakou spomínajú syn a dcéra so svojimi rodinami.



Dňa 15. marca sme si pripomenuli smutné

2. výročie, čo nás navždy opustil náš milovaný syn, brat

IVAN STRHÁK

zo Bziniec pod Javorinou.

S láskou a úctou spomína sestra Zdenka s rodinou
a brat Ľubomír s rodinou.

Kto ste ho poznali a mali radi, venujte mu tichú spomienku.

Utíchlo srdce, utíchol hlas, mal si rád život a všetkých nás.

*Hoci si odišiel mladý a niet Ťa medzi nami,
v našich srdciach zostaneš stále s nami.*

Dňa 19. marca 2021 sme si pripomenuli 50. výročie úmrtia nášho brata,
strýka a príbuzného

IVANA KORYTÁRA zo Bziniec pod Javorinou.

S láskou spomína sestra s celou rodinou



*Už Ťa nezobudí slnko, ani krásny deň,
na tichom mieste už 10 rokov, sníváš svoj večný sen.*

Čas plynie, bolesť neodchádza

a dvere spomienok na teba stále nezatváraš.

Dňa 14. apríla 2021 si pripomíname 10 rokov, kedy náš
navždy opustil náš drahý otec, dedko, brat a príbuzný

IVAN SAPÁČEK z Cetuny.

S láskou a úctou spomínajú deti: syn Roman s rodinou,
dcéra Renáta, syn Martin s rodinou, sestra Darina s rodinou
a celá ostatná rodina.

DECEMBER 2020

Ján Setvák

vo veku 62 rokov

Zdena Kiszková

vo veku 65 rokov

Vlastimila Korytárová

vo veku 69 rokov

Róbert Komorech

vo veku 31 rokov

Dušan Štefanovič

vo veku 70 rokov

Ján Čamek

vo veku 78 rokov

JANUÁR 2021

Emília Dzibelová

vo veku 75 rokov

Mária Sanduová

vo veku 84 rokov

Vladimír Zámečník

vo veku 74 rokov

Eva Dudáková

vo veku 80 rokov

Dušan Sadloň

vo veku 72 rokov

Pavel Mikuláš

vo veku 85 rokov

Milan Hargaš

vo veku 62 rokov

Pavel Kotúč

vo veku 87 rokov

Roman Ševčík

vo veku 48 rokov

FEBRUÁR 2021

Anna Stachová

vo veku 89 rokov

Sidónia Cibulková

vo veku 84 rokov

Patrik Kuzma

vo veku 31 rokov

Oľga Mičudíková

vo veku 74 rokov

Verona Horňáková

vo veku 77 rokov

MAREC 2021

Anna Nešťáková

vo veku 84 rokov

Pavel Kička

vo veku 66 rokov

Emília Strháková

vo veku 87 rokov

*Pozostalým rodinám vyslovujeme
úprimnú sústrasť nad stratou
svojich blízkych.*

POĎAKOVANIE



Pozerám hore ku hviezdám, viem, že si niekde tam.

Na krídlach anjela vzlietla si v dial',

v srdci mojom zanechala si obrovský žiaľ!

*Žiarila z teba láska dobrotu, budeš mi chýbať
dokonca života.*

Touto cestou ďakujem všetkým, ktorí sa
dňa 7. decembra 2020 prišli rozlúčiť na po-
slednej ceste s mojou milovanou dcérou
ZUZKOU ŠNÁBELOVOU. Zvlášť ďakujem svojej

najbližšej rodine – sestre Vierke za vybavovanie pohrebných záleži-
tostí a záležitostí ohľadne ústavu. Srdečné poďakovanie patrí pani
Janke Kuhajdovej z obecného úradu za vybavovanie záležitostí
ohľadne umiestnenia mojich detí do zariadenia. Za dôstojný prejav
rozlúčky ďakujem Ivanovi Mrázikovi a katolíckemu pánovi farárovi
Ľudovítovi Kubánovi. Zároveň ďakujem všetkým za prejavenú sú-
strasť aj prostredníctvom mailov.

Mária Šnábelová s dcérou Katkou



BZINSKÝ CHÝRNIK

Vydáva: Obec Bzince pod Javorinou, 916 11 Bzince pod Javorinou 348, IČO 00311456, www.obecbzince.sk.

Vydané: marec 2021. Číslo: 1/2021. Periodicita vydávania periodickej tlače: štvrťročník.

Grafická úprava a tlač: UNIVERSALPRINT, s.r.o., Priemyselná 2, Nové Mesto nad Váhom.

ISSN 2644-4984

MKS SR pod číslom EV 5613/18